

บทนำ

บ่ายวันหนึ่ง

ผู้ชายและผู้หญิงนั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน

แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างและสะท้อนลงบน
เอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะตลอดจนตัวหนังสือบนเอกสารนั้น
ชายวัยกลางคนนั่งอยู่อีกด้านของโต๊ะ เขากำลังใช้ผ้าเช็ดหน้า
ซับเหงื่อบนใบหน้าด้วยท่าที่ประหม่าร้อนรน

"แล้วอีกคนล่ะ มัวไปมุดหัวอยู่ที่ไหน!" ชายหนุ่ม
ขมวดคิ้วตกหนามกลางบิตข้อนิ้วดั่งกร็อบๆ ด้วยความ
เคยชิน

ชายวัยกลางคนรีบยกมือขึ้นกุมลำคอโดยสัญชาตญาณ
ก่อนตอบอย่างระมัดระวัง "เอ่อ อ้า ชะ...ชะ...เขา...เขากำลัง
จะมา...กำลังจะมาครับ"

6 ผู้ปราบช้อนใจ

"โอ้เว้ย! ไม่รงไม่โรมันแล้ว" ชายหนุ่มคว้าเอกสาร
หมายจะเซ็นชื่อแล้วประทับตราด้วยความใจร้อน

"อ๊ะ! รอก่อนครับ"

สายตาทงูตหงิดรำคาญตวัดมองมา ทำเอาชาย
วัยกลางคนเสียงเบาลงทันที "คือว่า...เอ๋อ...กฎหมาย
กำหนดว่าต้องมีพยานร่วมรับรู้สองคน กระบวนการจึง
จะถูกต้องตามกฎหมาย..."

ชายหนุ่มสบทคำหยาบขณะโยนเอกสารกลับลงไป
บนโต๊ะ

หญิงสาวด้านข้างกลับมีท่าที่สบายๆ ไม่รีบร้อน
"ขอโทษที่พวกเรารีบร้อนไปหน่อยนะคะ แต่เราขอต่อไป
ไม่ไหวแล้วจริงๆ"

ชายวัยกลางคนซบเหงื่ออีกครั้ง "ไม่เป็นไรครับ
ไม่เป็นไร..."

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้นพอดี ชายหนุ่มในชุด
สูทเนี้ยบกริบอีกคนรีบเดินเข้ามาด้วยสีหน้าสำนึกผิด
"ขอโทษครับๆ เผอิญมีลูกค้าโทรเข้ามา ทำให้เสียเวลานิด
หน่อย"

ชายวัยกลางคนผ่อนลมหายใจโล่งอก เขาขยับนั่ง
ตัวตรงพลางหยิบปากกาหมึกซึมราคาแพงออกมาจาก
กระเป๋าเสื้อสูทและวางลงบนเอกสาร

เตียนชิน 7

"ตอนนี้มีพยานครบสองคนแล้ว" เขาทำหน้าเคร่งขรึม พลังมองหญิงสาวผู้มีใบหน้างดงามด้านข้างและเอ่ยถามอย่างจริงจัง "ผมต้องถามอีกครั้งว่าคุณเต็มใจหรือเปล่าครับ" น้ำเสียงไพเราะกังวานถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปาก "เต็มใจค่ะ"

สายตาดูจริงจังเบนไปยังชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน "แล้วคุณเต็ม..."

ยังไม่ทันถามจบ ชายหนุ่มก็แทรกขึ้นอย่างอดรนทนไม่ไหว เขาตวาดด้วยความโมโห "พับผ้าสิ ถ้านั่นไม่เต็มใจแล้วจะมานั่งเสียเวลากับพวกนายตรงนี้ทำไมกัน"

"เอ่อ ครับๆ" ชายวัยกลางคนเหงื่อตก "ถ้าอย่างนั้นเชิญทั้งสองท่านเซ็นชื่อและประทับตราบนเอกสารเลยครับ"

หญิงสาวเป็นฝ่ายลงมือก่อน เธอเซ็นชื่อด้วยลายมืองดงามอ่อนช้อยก่อนจะหยิบตราประทับส่วนตัวออกมาปั๊มลงบนหมึกและประทับที่ด้านล่างลายเซ็น

ชายหนุ่มไม่รอให้ตราประทับแห้งก็ดึงเอกสารมาเซ็นชื่อแล้วประทับตราอย่างรีบร้อน

พยานทั้งสองไม่กล้าปริปากพูดอะไร ด้วยลัษณ์ผัสได้ว่าชายหญิงคู่นี้รีบร้อนเอามากๆ พอได้เอกสารมา พยานทั้งสองจึงรีบผลัดกันเซ็นชื่อแล้วประทับตราอย่างรวดเร็ว "เรียบร้อยแล้วใช่ไหม" ชายหนุ่มถาม

8 คู่ปราบซ่อนใจ

"เอ่อ ต้องรบกวนทั้งสองท่านนำเอกสารฉบับนี้ไป
รับรองสถานภาพหย่าที่สำนักทะเบียนด้วยครับ จึงจะทำให้
ให้เอกสารมีผลตามกฎหมาย"

ชายหนุ่มสบถเสียงต่ำ "พับผ่า ลูกเล่นเยอะจริงโว้ย"

เปรียบเทียบกันแล้ว หญิงสาวยังคงมีท่าที่สบายๆ
ไม่รีบร้อน เธอหยิบเอกสารบนโต๊ะขึ้นมาและเก็บลงใน
กระเป๋าหนังอย่างเรียบร้อย

"ขอบคุณค่ะ พวกเราจะไปยื่นเอกสารเดี๋ยวนี้แหละ"
เธอเอ่ยขอบคุณเสียงค่อยก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

ชายหนุ่มค้อนปะหลับปะหลือก แม้จะรู้สึกหงุดหงิด
เป็นที่สุด แต่ก็เดินตามเธอออกไป

หลังจากออกจากสำนักงานนายความแล้ว พวกเขา
ขับรถตามกันไปยังสำนักทะเบียนของเขตและดำเนินการ
รับรองเอกสารภายในเวลาอันรวดเร็ว

กระบวนการทุกอย่างเสร็จสิ้น

วันนี้พวกเขาหย่ากันแล้ว

บทที่ ๖

สามเดือนต่อมา

โครม!

เสียงโลหะกระทบกันดังสนั่นดังออกมาจากโทรทัศน์

ณ กองบัญชาการของหน่วยสืบสวนพิเศษ Flying Eagle ผู้คนที่นั่งกินข้าวอยู่ในโรงอาหารที่ตั้งอยู่บนชั้นสามของอาคารต่างชะงักและหันไปมองโทรทัศน์

หน้าจอขนาดใหญ่แสดงภาพรถสปอร์ตสีขาวที่เพิ่งชนรถมอเตอร์ไซค์ล้มเป็นแถบและถูกเศษโลหะกีดขวางทางกำลังกลับรถอย่างรวดเร็ว รถสปอร์ตเปลี่ยนทิศทางก่อนจะเพิ่มความเร็วในการขับเคลื่อน

เสียงล้อรถบดสีพื้นถนนด้วยความเร็วสูงดังบาดหู ขณะที่รถสปอร์ตสีขาวพุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

10 คู่ปราบช้อนใจ

เหมือนกระต่ายที่หนีการไล่ล่าในเมืองที่คึกคักจอแจ

รถแก๊งสี่น้ำเงินอีกคันตามติดรถสปอร์ตมาด้านหลัง

ภาพล้นสะท้อนอย่างรุนแรง ตามด้วยเสียงบรรยายอย่างตื่นเต้นของนักข่าว "ท่านผู้ชมครับ ขณะนี้เป็นการถ่ายทอดสดผ่านสัญญาณดาวเทียม ณ สถานที่เกิดเหตุรถสองคันนี้กำลังไล่ล่ากันในเมือง..."

หลินเจี๋ยที่นั่งแท็กซี่โครงอยู่หน้าโทรทัศน์เซ็ดมือมันแผล็บกับกางเกงยีนโดยไม่ละสายตาไปจากจอ ก่อนจะหยิบรีโมตขึ้นมากดเพิ่มเสียง

"ระหว่างทางมีร้านค้าและรถยนต์ที่จอดข้างทางจำนวนไม่น้อยได้รับความเสียหาย จากการประเมินเบื้องต้นเป็นไปได้สูงว่านี่จะเป็นการไล่ล่าล้างแค้นของกลุ่มอันธพาล"

ทันทีที่เสียงบรรยายจบลง มือใหญ่ก็โผล่ออกมาจากรถแก๊งสี่น้ำเงินและวางไฟตำรวจสีแดงบนหลังคารถทำให้เสียงไซเรนดังขึ้นทันที

"เอ๊ย...เป็นการตามจับผู้ต้องหาของตำรวจ..."

ผู้คนในโรงอาหารจ้องจ่อโทรทัศน์ไม่วางตา หางตาของบางคนเหลือบมองรถแก๊งสี่น้ำเงินพลางอมยิ้มรอดูละครฉากเด็ด

รถสองคันวิ่งไล่กันอย่างดุเดือดในเมืองโดยไม่สนใจเครื่องหมายจราจร เสียงชนกระแทกและเสียงล้อรถบด

เตียนชิน 11

สถนนตั้งขึ้นเป็นระยะ

รถสปอร์ตสีขาวซึ่งหนีสุดชีวิต ทว่ากลับไม่สามารถ
สลัดการไล่ล่าของรถแก๊งสีน้ำเงินได้ จึงออกจากถนนใหญ่
และหักโค้งเข้าตรอกเล็กๆ อย่างกะทันหัน

หน้าจอเล่นสะท้อนอีกครั้งขณะสภาพรถแก๊ง
สีน้ำเงินเลี้ยวตามเข้าไปในตรอกเล็กๆ อย่างน่าหวาดเสียว...

จากนั้นหน้าจอพลิกเปลี่ยนเป็นสีขาว

"สงสัยรถถ่ายทอดสัญญาณดาวเทียมจะพลิกคว่ำ"
หลินเจี่ยเคี้ยวเนื้อซีโครงพลางคาดเดาและกดรีโมตเปลี่ยน
ไปดูอีกช่อง

รถถ่ายทอดสัญญาณดาวเทียมอีกคันวิ่งตามในระยะ
ประชิดกว่า แกมยังซุ่มกลิ้งเข้าไปใกล้ในจังหวะเลี้ยวโค้ง
อีกครั้งได้อย่างพอดีพอดี

ใบหน้าดูดันฉายเต็มหน้าจอในทันที

เขามีดวงตาเฉียบคม เส้นผมบนศีรษะชี้ตั้ง คิ้ว
ดกหนาขมวดมุ่น ฟันขบกันแน่น เส้นเลือดบนหน้าผาก
ปูดโปน ดูดูดันดิบเถื่อนเป็นอย่างยิ่ง

"อา!" หลินเจี่ยตบขาอย่างแรงและหัวเราะเสียงดังด้วยความ
เบิกบาน "ที่แท้ก็หมอนี่นั่นเอง! ฮ่าๆๆ อี้จิ้ง มาดู
เร็วเข้า สามีเธอ..." แอปเปิ้ลลูกหนึ่งถูกยัดเข้ามาในปาก
จนเขาพูดไม่ออก

12 คู่ปราบช้อนใจ

อาทวายนี่มือมากดหัวหลินเจี๋ยลงบนโต๊ะ ก่อนจะหันกลับไปมองท้ายโต๊ะและยิ้มแห้งๆ

"อึ้ง ออย่าถือสาเลยนะ หลินเจี๋ยมันไม่ค่อยมีสมองนะ"

ทุกคนหันมามองเป็นตาเดียว

อึ้งที่นั่งอยู่ท้ายโต๊ะค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ดวงตากระจ่างแวววาวหลังกรอบแว่นไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ

"ฉันไม่ถือสาหรอก" เธอพูดเสียงเรียบและอธิบายอย่างสงบ "อีกอย่าง เขาไม่ใช่สามีฉันแล้ว แต่เป็นอดีตสามี"

หลินเจี๋ยคายแอบเบิ้ลออกมาและพยายามงยหัวขึ้นตะโกน

"นั่นสิ แหม อึ้งก็บอกแล้วว่าไม่ถือสา นายจะตื่นตื่นทำไมเนี่ย!" โทษที่คนส่งเสียงดังสนั่นอีกครั้ง เขารีบหันกลับไปติดตามเหมือนกำลังดูภาพยนตร์ก่อนจะโบกไม้โบกมืออย่างตื่นตื่น "ว้าว ชนตู้ไปรษณีย์แล้ว! หมอนั้นซับซ้อนตู้ไปรษณีย์ ฮ่าๆๆ อ่า คราวนี้เป็นแผงขายผลไม้"

ซองจดหมายปลิวว่อนไปทั่ว ผลไม้กำลังหล่นเกลื่อนกลาด ตู้ไปรษณีย์ที่ไม่รู้ชื่อไหนอึ้นเหินถูกรถเก๋งสีน้ำเงินชนจนไม่มีชิ้นดี ผลไม้ถูกล้อเหยียบทับแบนติดพื้นจำนวนนับไม่ถ้วน แม้กระโปรงหน้ารถจะบวมเพราะแรงชนไปหลายจุด ตัวรถเต็มไปด้วยแผล แถมยังมีเปลือกผลไม้

เตียนชิน 13

ติดอยู่หลายชิ้น แต่รถแก่งสีน้ำเงินยังคงไล่ตามรถสปอร์ตอย่างไม่ลดละ

วัตถุที่ตั้งอยู่บนเส้นทางที่รถแล่นผ่านไม่ว่าจะเป็นเสาไฟฟ้า หม้อแปลง หรือร้านรวงล้วนได้รับผลกระทบไม่มากก็น้อย เรียกได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากรถแก่งสีน้ำเงินมีมากกว่ารถสปอร์ตสีขาวที่มุ่งแต่หลบหนีเอาชีวิตรอด

ในที่สุดการไล่ล่าของตำรวจก็สิ้นสุด ณ ซอยตันแห่งหนึ่ง

ครั้นเห็นว่าทางข้างหน้าไม่สามารถไปต่อได้ รถสปอร์ตสีขาวจึงหวังจะถลันรถหนี คิดไม่ถึงว่ารถแก่งสีน้ำเงินไม่เพียงไม่เบรก แต่ยังเหยียบคันเร่งเต็มที่และพุ่งเข้าชนอย่างแรง...

โครม!

รถสปอร์ตสีขาวถูกพุ่งชนจนแบนแต่ดีแต่โดยมีกำแพงและรถแก่งสีน้ำเงินชนบข้าง ครั้นสีขาวพุ่งออกมาจากเครื่องยนต์ ทำให้รถไม่สามารถวิ่งได้อีก

ชายหนุ่มผู้มีรูปร่างสูงใหญ่กำยำก้าวออกมาจากรถแก่งสีน้ำเงินด้วยฝีเท้าหนักๆ ราวกับจะสร้างหลุมบนพื้นในทุกๆ ก้าว เขาเดินไปข้างรถสปอร์ตสีขาวและเหวี่ยงหมัดเข้าไปหนึ่งที ทำให้คนขับหมดสติในเวลาอันรวดเร็ว จากนั้นเขาก็ลากตัวอีกฝ่ายออกมาจากรถด้วยมือข้างเดียวเหมือน

14 คู่ปราบช้อนใจ

ลากพรมผืนหนึ่ง

ใบหน้าถ่มทิ้งที่เต็มไปด้วยหวดเคราหันกลับมา มองกล้องด้วยสีหน้าดูตัน ก่อนจะตรงเข้ามาและอ้าปากกว้าง เหมือนจะกินคนกลางตวาดเสียงดัง "จะถ่ายอะไรนักหนา ถ่ายกันพอหรือยัง!"

ภาพลั่นไหวและเอียงกระเท่เร่ ใบหน้าดูร้ายประชิด ใกล้เข้ามา เสียงร้องโอดครวญของช่างภาพลั่นดังขึ้น จากนั้นหน้าจอก็กลายเป็นสีเขียวโพลนอีกครั้ง

"คุณจะทำตัวสงบเสงี่ยมหน่อยไม่ได้หรือไง"

ผู้บัญชาการตำรวจเอามือก่ายหน้าผากขณะถาม ด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง เขาผินใจเงยหน้ามองลูกน้องหัวแข็ง ที่ถือดันปัญหาเยอะแล้วรู้สึกปวดเคียรเวียนเกล้าเป็นอย่างมาก

"รายงานท่าน ผบ. ผมกำลังตามจับนักโทษคดีสำคัญ อยู่ครับ" สยงเงินตงตอบเสียงดัง รูปร่างสูงใหญ่ผิวดมมนุษย์มนาของเขาเหมือนจะทำให้ห้องทำงานของผู้บัญชาการ ดูแคบลง

ทันทีที่คุณตัวผู้ต้องหากลับมา เขาก็ถูกเรียกตัวมา ตักเตือน ทำให้อารมณ์ไม่สู้ดีนัก กำปั้นที่แข็งเหมือนหิน กำเข้าด้วยกำแน่น กล้ามเนื้อบนลำตัวเกร็งแน่นอยู่ภายใต้

เดือนจีน 15

เสื่อยึดจนเห็นเค้าโครงแกร่งกำยำอย่างเด่นชัดชวนตะลึง
แค่เขายืนอยู่เฉยๆ ก็แผ่รังสีคุกคามอย่างรุนแรง

สีหน้าของผู้บัญชาการเต็มไปด้วยความเอือมระอา

"ระหว่างทางคุณชนเส้าไฟฟ้าล้ม ทำลายสาธารณสมบัติ
อย่างเช่นตู้ไปรษณีย์ สร้างความเสียหายกับบ้านเรือนและ
ร้านค้า แถมยังชนรถราชการ นอกจากนี้พนักงานที่ถูกคุณ
ทำร้ายร่างกายตัดลิ้นใจยื่นฟ้อง สถานีโทรทัศน์ต้องการให้
คุณชดใช้ค่าเสียหายของกล้องที่คุณทุบจนพัง" เขากอหนายใจ
"ผมละสงสัยว่าคุณกำลังทำดีหรือก่อดีกันแน่"

"รายงานท่าน ผบ. ถึงยังไงผมก็จับตัวคนร้ายได้
นะครับ!" สยงเงินตงที่ยังไม่ล้าเลิกติดตบหน้าไม่อาย

ผู้บัญชาการโกรธหน้าดำหน้าแดง แม้แต่เมื่อกลิ่นระริก

"ผมรู้ว่าคุณจับตัวคนร้ายได้ แต่คุณจะเปลี่ยนวิธี
ทำงานหน่อยได้ไหม ช่วยทำตัวสงบเสียงมเรียบร้อย และ
หยุดก่อเรื่องเสียที่ได้ไหม"

เขายังไม่ยอมแพ้ อ้าปากหมายจะโต้แย้ง "แต่ว่า..."

ในที่สุดผู้บัญชาการก็โมโหตวาดเสียงก้อง

"ไม่มีแต่! คุณคิดว่าตัวเองเป็นหน่วย S.W.A.T หรือ
งัยฮะ!"

เมื่อถูกผู้บังคับบัญชาตวาด สยงเงินตงจึงปิดปาก
ในที่สุด ทว่าใบหน้าคล้ำเข้มกลับมูตบึ้งกว่าเดิม แสดง

16 คู่ปราบชอนใจ

ความไม่พอใจของตัวเองอย่างเต็มที่

เรื่องแบบนี้ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับเขาไปแล้ว
เขาเป็นตำรวจที่มีปัญหาที่สุดในกลุ่มตำรวจที่มี
ปัญหาด้วยกัน แม้จะปิดคดีได้จำนวนมากอย่างไม่น่าเชื่อ
แต่อัตราการถูกร้องเรียนก็สูงผิดปกติเช่นกัน ทุกครั้งที่
ออกปฏิบัติกรเป็นต้องสร้างความโกลาหลวุ่นวายและถูก
ผู้บัญชาการเรียกตัวมาสั่งสอนตักเตือนเป็นประจำ

เพื่อควบคุมพฤติกรรมของเขาและทำให้เขารู้จัก
คำว่า 'รับผิดชอบ' หลายปีก่อนผู้บัญชาการจึงก่อตั้งหน่วย
Flying Tiger ซึ่งคนส่วนใหญ่นิยมเรียกว่า 'หน่วยพยัคฆ์
บิน' มากกว่า และโยนตำรวจที่มีปัญหากกลุ่มหนึ่งให้เขา
เป็นผู้ควบคุมดูแล

วิธีนี้ใช้ได้ผลทีเดียวเพราะพวกตำรวจที่ควบคุมยาก
พอมายู่ใต้บังคับบัญชาของสงยเงินตงแล้วกลับว่าง่ายขึ้น
เยอะ หลายปีที่ผ่านมามีตำรวจไร้ระเบียบกลุ่มนี้จึงปิด
คดีใหญ่ได้ไม่น้อย

ปัญหาคือสามเดือนที่ผ่านมาสงยเงินตงออกลาย
หนักกว่าเก่ามาก

ซึ่งรถตามจับผู้ร้าย ทำลายสาธารณสมบัติยิ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่การทำร้ายนักข่าว ทำลายกล้องวิดีโอจน
เรื่องราวบานปลายกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์

เตียนชิน 17

ทุกฉบับ มันเกินกว่าระดับที่ทางตำรวจจะทนได้

ผู้บัญชาการสุดท้ายใจลึกๆ พยายามบังคับให้ตัวเอง
ใจเย็น

"คดีที่คุณทำอยู่ตอนนี้เป็นคดีอะไร"

"ลักลอบค้าอาวุธครับ"

"รู้หรือเปล่าว่าหัวหน้าใหญ่เป็นใคร"

"เงินชุยครับ"

ผู้บัญชาการเลิกคิ้วน้อยๆ

เงินชุยเป็นผู้ค้าอาวุธเถื่อนรายใหญ่ทางตอนเหนือ
ของไต้หวัน หากปิดคดีนี้ได้จะต้องถือเป็นผลงานชิ้นโบแดง
ของทางตำรวจแน่

ปัญหาอยู่ที่ว่ากว่าสยงเงินตงจะปิดคดีได้จะต้องเกิด
เรื่องโกลาหลอย่างวันนี้่อีกสักกี่ครั้ง เขาซึ่งเป็นผู้บัญชาการ
ต้องเผชิญหน้ากับการ 'ถามไถ่' ของผู้ใหญ่ แถมยังต้อง
เผชิญกับแรงกดดันจากเสียงวิพากษ์วิจารณ์และรับมือ
กับนักข่าวที่เดือดแค้นกับพฤติกรรมของสยงเงินตงอีกที่
มากน้อย

กว่าจะถึงตอนนั้นเกรงว่าคดียังไม่ทันปิด เส้นเลือด
ในสมองเขาจะระเบิดเสียก่อน

สยงเงินตงเสริมอีกประโยคด้วยความมั่นใจที่มั่นใจว่า
"ผู้ต้องหาที่ผมจับกุมได้วันนี้เป็นมือขวาของเงินชุย ขอ

18 คู่ปราบช้อนใจ

เพียงเค้นเบาะแสบอกมาได้ พี่น้องของเราจะต้องลากคอบ
ผู้บงการและยึดของกลางกลับมาได้แน่!"

"คุณคิดว่าต้องใช้เวลากี่เท่าไร"

"เรื่องนี้นับอยากครับ" ประเด็นนี้สยงเงินตงตอบ
อย่างจริงใจ

ผู้บัญชาการครุ่นคิดอยู่นานก่อนจะค่อยๆ เงยหน้า
ขึ้นและมองหน้าเขาอย่างพินิจพิจารณา

"สามเดือนที่ผ่านมาคุณก่อเรื่องอะไรบ้างยอมรู้ดีแกใจ
คงไม่ต้องให้ผมชี้แจงให้ฟังทีละเรื่อง" เขาชี้ไปยังหนังสือ
ร้องเรียนกองโตบนโต๊ะทำงาน "ผมชี้เกี่ยจอ่านรายงาน
สารภาพผิดของคุณแล้ว"

สยงเงินตงทำดวงตาเป็นประกายทันที

"งั้นก็แปลว่าไม่ต้องเขียนแล้วใช่ไหมครับ"

รายงานสารภาพผิดเฮงช่วยพวกนั้นทำเอามือเขา
แทบหงิก!

ให้ตายสิ เขาไม่ใช่นักเรียนสักหน่อย จะเขียน
รายงานสารภาพผิดบ๊อบพวกนั้นไปทำไม! เขามั่นใจ
ร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าตำรวจที่ 'ไม่' ได้รับความยุติธรรม'
แบบนี้มีเขาแค่คนเดียว

ผู้บัญชาการหรีตา

"ใช่ คุณไม่ต้องเขียนแล้ว"

เตียนชิน 19

โอ้! สวรรค์มีตา

สงยงเจิ้นตงผ่นลมหายใจ มีความสุขจนมุมปาก
กระตุกยิ้ม เขาเกือบจะส่งเสียงหัวเราะฮ่าๆ ออกมาอยู่แล้ว
เชียว

"คดีที่คุณทำอยู่ก็ไม่ต้องทำแล้ว"

รอยยิ้มชะงักค้างทันที ล้อเล่นอะไรชะ!

หน่วยแพทย์คัมบินทำคดีนี้มาสองเดือนแล้ว ตอนนี้อยู่
ใกล้ถึงเวลาเก็บเกี่ยวเต็มที แต่ผู้บัญชาการกลับบอกให้
พวกเขาวางมือ? แล้วหยาดเหงื่อแรงใจที่พี่น้องของเขา
ทุ่มเทไปก่อนหน้านี้มันต้องเสียเปล่าหรือเปลวอ้อ แม้แต่
รายงานสารภาพผิดของเขาก็เสียเปล่าด้วย

"จะปล่อยให้เงินชухหนีรอดไปง่ายๆ แบบนี้หรือ
ครับ"

"ไม่อยู่แล้ว" ผู้บัญชาการตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
เสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น "คุณไปจัดการรวบรวมเบาะแส
ทั้งหมดเกี่ยวกับคดีนี้มา ที่เหลือผมจะจัดการเอง"

เขาเค้นเสียงถามลวดไรฟัน "จัดการยังไง"

"นับแต่ขึ้นไป ผมจะโอนคดีนี้ให้หน่วยสืบสวนพิเศษ
Flying Eagle เป็นคนจัดการ"

สงยงเจิ้นตงแสดงปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงอย่างไม่
ปิดบัง

20 คู่ปราบซ่อนใจ

"หน่วย FE? พบฝ่าลิ! จะบ้าเหรอไง"

ผู้บัญชาการทำหน้าที่ชิม

"คำพูดนี้ผมจะถือว่าไม่ได้ยิน" เขาโบกมือโดยไม่ฟังการโต้แย้ง "คุณกลับไปจัดการให้เรียบร้อย แล้วมาประชุมส่งมอบคดีวันนี้ที่ห้องประชุมตอนบ่ายสามโมงด้วย"

"พับ..."

"ถ้าเถียงอีกล่ะก็ ผมจะให้คุณเขียนรายงานสารภาพผิดจนเกษียณหรือไม่ก็ลาออกไปเอง"

ครั้นเห็นสถานการณ์บีบบังคับ สยงเงินตงจึงกัดฟันและกลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป

เขาไม่คิดเรียกร้องอะไรอีกเพราะรู้แล้วว่าต่อให้พยายามมากแค่ไหนก็ไม่มีผล

ในสายตาของผู้บัญชาการ หน่วยพยัคฆ์บินเป็นตำรวจชั้นเลวที่ไร้ทางเยียวยา ส่วนหน่วย FE เป็นตำรวจมากความสามารถที่ได้รับการยกย่อง ฐานะของสองหน่วยในสายตาของผู้บัญชาการแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว เรียกได้ว่าเทียบกันไม่ได้

ฝ่ามือขนาดใหญ่กำเข้าด้วยกันแน่น เขาพยายามระงับคำด่าเป็นชุดและหันหลังก้าวย้าวๆ ออกจากห้องทำงานของผู้บัญชาการอย่างแข็งทื่อ จากนั้นก็เดินผ่านระเบียงทางเดินด้วยใบหน้าถมึงทึง

เตียนชิน 21

ตลอดทางที่เดินผ่าน ผู้คนที่เห็นหน้าเขาล้วนรู้ว่าควร
รีบหลบไปให้ไกลเพราะอาจจะโดนลูกหลงจากพายุอารมณ์
อันรุนแรงอย่างไม่คาดฝัน

สงยเงินตงเดินมาจนสุดระเบียง เขาเข้าไปในลิฟต์
และกดหมายเลขชั้น

ประตูลิฟต์ค่อยๆ ปิดลง บานโลหะวาววับสะท้อน
ใบหน้าบึ้งตึงของเขา

จนกระทั่งถึงตอนนี้เขาค่อยอ้าปากสบถด่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)